

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัย เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1 ซึ่งมีขั้นตอน ในการสรุปผลการวิจัย ดังนี้

1. วัตถุประสงค์การวิจัย
2. ขอบเขตการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. สรุปผลการวิจัย
6. อภิปรายผล
7. ข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1
2. เพื่อหาสมการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 5,985 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1 ปีการศึกษา 2550 โดยกำหนด

ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ตารางของเครจซีและมอร์แกน (Krejcie and Morgan)
ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 360 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบมาตราส่วน
ประมาณค่า (Rating Scale) ชนิด 5 ตัวเลือก คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อย
ที่สุดแบ่งเป็น 6 ตอน คือ

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว
นักเรียน
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามแบบการเขียนภาษาอังกฤษ
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามทัศนคติต่อพฤติกรรมการสอนของครูผู้สอนวิชา
ภาษาอังกฤษ
- ตอนที่ 5 แบบสอบถามการส่งเสริมการเขียนภาษาอังกฤษจากที่บ้าน
- ตอนที่ 6 แบบสอบถามโอกาสในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้
1. นำหนังสือแนะนำตัวผู้วิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏ
มหาสารคาม ถึงผู้อำนวยการ โรงเรียนต่าง ๆ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวม
ข้อมูลจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขต
พื้นที่การศึกษา ร้อยเอ็ด เขต 1

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปแจกให้กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และเก็บ
รวบรวมแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง

สรุปผลการวิจัย

1. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรของปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก
มีค่าอยู่ระหว่าง .123 – 0.641 ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ปัจจัยภายในที่มีความสัมพันธ์กับ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้แก่ รูปแบบ

การเรียนรู้ แรงจูงใจ และทัศนคติต่อผู้สอน โดยมีค่าความสัมพันธ์ .254 .215 และ .123 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ซึ่งสัมพันธ์กันอยู่ในระดับค่า ปัจจัยภายนอกที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้แก่ ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว โอกาสในการเรียนและการใช้ภาษา และการส่งเสริมของครอบครัว มีค่าความสัมพันธ์ .254 .238 และ .210 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ซึ่งสัมพันธ์กันอยู่ในระดับค่า ส่วนตัวแปรแบบการเรียนรู้กับโอกาสในการเรียนรู้ มีค่าความสัมพันธ์สูงสุดเท่ากับ 0.641 มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง รองลงมา ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียนรู้กับการส่งเสริมการเรียนของที่บ้าน มีค่าเท่ากับ 0.635 และการส่งเสริมการเรียนของที่บ้านกับโอกาสในการเรียนรู้ มีค่าเท่ากับ 0.583 ตามลำดับ

2. ตัวแปรปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (NT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 3 ตัวแปร ซึ่งเป็นปัจจัยภายใน ได้แก่ แบบการเรียนรู้ และแรงจูงใจในการเรียน และเป็นปัจจัยภายนอก ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ซึ่งมีสมการทำนายในรูปแบบสมการคะแนนดิบเป็น คะแนน NT เท่ากับ ค่าคงที่ (1.363) + สัมประสิทธิ์ของแบบการเรียนรู้ (5.557) + สัมประสิทธิ์ของฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (0.0006373) + สัมประสิทธิ์ของแรงจูงใจในการเรียน (4.258) ดังสมการ

$$NT = 1.363 + 5.557 \text{ LES} + 0.0006373 \text{ ECO} + 4.258 \text{ MOL}$$

และมีสมการลดถอยในรูปแบบมาตรฐานเป็น คะแนนมาตรฐาน (Z_{NT}) เท่ากับ สัมประสิทธิ์ของแบบการเรียนรู้ (0.186) + สัมประสิทธิ์ของฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (0.233) + สัมประสิทธิ์ของแรงจูงใจในการเรียน (0.125) ดังสมการ

$$Z_{NT} = 0.186 \text{ LES} + 0.233 \text{ ECO} + 0.125 \text{ MOL}$$

ซึ่งค่า Beta ของตัวแปรฐานะทางเศรษฐกิจ มีค่าเท่ากับ 0.233 เป็นค่ามากที่สุด แสดงว่าฐานะทางเศรษฐกิจ เป็นตัวแปรที่มีน้ำหนักในการพยากรณ์ ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (NT) ได้มากที่สุด รองลงมา ได้แก่ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบการเรียนรู้ ตามลำดับ

อภิปรายผล

จากผลของการวิจัยเกี่ยวกับตัวแปรปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (NT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวนทั้งหมด 3 ตัวแปร ซึ่งเป็นปัจจัยภายใน ได้แก่ แบบการเรียนรู้ และแรงจูงใจในการเรียน และเป็นปัจจัยภายนอก ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว สามารถนำมาอภิปรายผลได้ตามข้อค้นพบ ดังนี้

1. ผู้วิจัย พบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาหรือผู้ปกครองเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด เนื่องจากการได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวด้านการเงินและด้านอื่น ๆ จะช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกอบอุ่น มั่นคง ไม่กังวลในด้านการสนับสนุน สามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของสุภัทร ปรารมภ์ และนริศน์ ปรารมภ์ (2538 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตขยายโอกาสทางการศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า ปัจจัยภายนอก ได้แก่ ผลการเรียน จำนวนพี่น้อง การมีพี่ที่มีการศึกษาสูงกว่าการศึกษาภาคบังคับ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง ความคาดหวังในครอบครัวของบุตรหลาน ความตั้งใจในการส่งบุตรหลานศึกษาต่อ มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการศึกษาต่อ และสอดคล้องกับการวิจัยของ บาร์นฮิลล์ (Barnhill, 1986 : 839-A) ที่พบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดาหรือผู้ปกครองเป็นตัวแปรที่พยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. ผู้วิจัย พบว่า แบบการเรียนรู้สามารถเป็นตัวแปรที่ใช้ในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องมาจากแบบการเรียนรู้เป็นพฤติกรรมหรือการปฏิบัติของผู้เรียนเพื่อเกิดการเรียนรู้ที่พึงประสงค์ โดยการจัดการเกี่ยวกับการเรียนของแต่ละบุคคล ซึ่งมีความแตกต่างกันตามสติปัญญาสภาพภายในตัวผู้เรียน (คุณลักษณะ) และสภาพแวดล้อมทางการเรียน (กองวิจัยการศึกษา, 2550) แบบการเรียนรู้จึงเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เรด (ชุดิถาญจน์ บุญฤทธิพิศุข, 2546 อ้างอิงมาจาก Reid, 1999 : 300) ที่กล่าวว่า แบบการเรียนรู้ทำให้ผู้สอนตระหนักถึงความแตกต่างในการเรียนภาษาที่สองในชั้นเรียน แบบการเรียนรู้สามารถเป็นลักษณะเครื่องมือที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาในชั้นเรียน ในความแตกต่างระหว่างบุคคลที่เกี่ยวกับผลการเรียนรู้ภาษา ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้เรียนสังเกตตนเองได้ว่า วิธีใดคือต่อการเรียนรู้ของตนได้ดี บางคนเรียนรู้

ได้ดีด้วยการพูด (Talking) และบางคนเรียนรู้ได้ดีโดยการใช้มือหรือการสัมผัส (Touching) นอกจากนี้ผู้เรียนบางคนเรียนรู้ได้ดีถ้ามีการกำหนด เวลาแน่นอน (Time Pressure) หรือจะต้องทำงานให้เสร็จภายในเวลาที่กำหนด ซึ่งส่งผลให้มีความวิตกกังวลสูง ทำอะไรไม่ได้ บางคนต้องการให้มีคนคอยดูหรือจ้ำจี้จ้ำไช บางคนที่ชอบเป็นอิสระจะเรียนรู้ได้ดีก็ต่อเมื่อการเรียนรู้มีบรรยากาศที่เป็นอิสระและผ่อนคลาย บางคนจะเรียนรู้ได้ดีหากทำงานเป็นกลุ่ม หรือบางคนชอบทำงานตามลำพัง (สุรางค์ โค้วตระกูล, 2541 : 148) สอดคล้องกับ งานวิจัยของไลท์บาวน์ และสปาด้า (Lightbown and Spada, 1993 : 40-41) ที่ชี้ให้เห็นถึงผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันจะมีทักษะและใช้วิธีการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน บางคนจะเรียนรู้ได้ดีถ้าได้มองเห็น ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มผู้เรียนที่ชอบใช้สายตา ส่วนบางคนเรียนรู้ได้ดีและสามารถเข้าใจหากได้ยินเพียงครั้ง หรือสองครั้ง ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มผู้เรียนที่ชอบใช้การฟัง บางคนจะเรียนรู้ได้ดีถ้าได้เรียนเป็นกลุ่ม หรือถ้าได้ลงมือปฏิบัติและกระทำด้วยตนเอง บางคนเรียนรู้ได้ดีด้วยการใช้มือสัมผัสสิ่งต่าง ๆ หากผู้เรียนเหล่านี้ได้มีโอกาสเรียนรู้ในแบบที่ตนเองชอบและสนใจ จะประสบความสำเร็จ ในการเรียนรู้ มากกว่าผู้เรียนที่ถูกบังคับให้เรียนในแบบการเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสมกับตนเอง จากเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้แบบการเรียนรู้เป็นปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

3. แรงจูงใจในการเรียน เป็นองค์ประกอบที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัย พบว่า นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากนักเรียนเห็นว่าภาษาอังกฤษช่วยให้นักเรียนมีโอกาสเรียนต่อในระดับสูง รองลงมา คือ นักเรียนเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ ต้องการมีคะแนนภาษาอังกฤษที่สูงขึ้น ภาษาอังกฤษช่วยให้นักเรียนหาความรู้ในอินเทอร์เน็ตได้ และเห็นว่าถ้านักเรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษก็จะได้งานที่ดีทำ เป็นต้น จะเห็นว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นความรู้สึกของผู้เรียนเองที่อยากเรียนซึ่งเป็นแรงกระตุ้นจากภายใน และแรงกระตุ้นจากภายนอกที่ทำให้ผู้เรียนอยากเรียน เช่น การได้รับทราบหรือรู้เห็นว่าผู้ที่เรียนภาษาต่างประเทศจะประสบความสำเร็จในการเรียนในระดับสูง หรือประกอบอาชีพที่มีความมั่นคงมากกว่าบุคคลที่ไม่ได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษ ดังนั้นแรงจูงใจในการเรียน จึงมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน สอดคล้องกับแนวคิดของ ลิตเติ้ลวูด (Littlewood, 1990 : 55 - 57) ที่กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นปรากฏการณ์ที่ซับซ้อน ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบหลายประการที่มีผลกระทบต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เช่น แรงจูงใจภายในของแต่ ละบุคคล ความต้องการประสบความสำเร็จ ความอยากรู้อยากเห็น ความต้องการการตอบสนองต่อประสบการณ์ใหม่ ๆ และสอดคล้องกับการรวบรวมงานวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจ

ในการเรียนของ ชุดิภาณูจน์ บุญญะชิติสุข (2546 : 22) ที่พบว่า ทักษะของเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยส่วนใหญ่พบว่า ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจและมีเจตคติที่ดีจะมีความสัมพันธ์กับการประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี

จากข้อค้นพบเกี่ยวกับตัวแปรที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สามารถเขียนเป็นสมการทำนายในรูปสมการคะแนนดิบได้ ดังนี้

คะแนน NT เท่ากับ ค่าคงที่ (1.363) + สัมประสิทธิ์ของแบบการเรียน (5.557) + สัมประสิทธิ์ของฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (0.0006373) + สัมประสิทธิ์ของแรงจูงใจในการเรียน (4.258) ดังสมการ

$$NT = 1.363 + 5.557 \text{ LES} + 0.0006373 \text{ ECO} + 4.258 \text{ MOL}$$

คะแนนมาตรฐาน (Z_{nt}) เท่ากับ สัมประสิทธิ์ของแบบการเรียน (0.186) + สัมประสิทธิ์ของฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (0.233) + สัมประสิทธิ์ของแรงจูงใจในการเรียน (0.125) ดังสมการ

$$Z_{nt} = 0.186 \text{ LES} + 0.233 \text{ ECO} + 0.125 \text{ MOL}$$

ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษควรให้ความสำคัญกับตัวแปรทั้ง 3 ตัว ซึ่งเป็นการจัดการศึกษาที่เป็นการจัดรูปแบบการเรียนรู้อันสามารถสนองต่อความต้องการของแต่ละบุคคลเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียน ได้สอดคล้องกับวิธีการเรียนที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถบรรลุเป้าหมายของการเรียนภาษาอังกฤษบนฐานของวิธีการเรียนที่เป็นจุดแข็งของตนเอง และ การขอความร่วมมือกับผู้ปกครอง ในการสนับสนุนส่งเสริมบุตรหลานในการเรียน ภาษาคำต่างประเทศ รวมถึงการสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนสามารถเห็นความสำคัญของการเรียน ภาษาอังกฤษและนักเรียนสามารถสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ได้ด้วย เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเกิดประสิทธิผลประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิจัยที่พบว่า ตัวแปรปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกทุกตัว มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นควรนำ ปัจจัยดังกล่าว มาร่วมพิจารณา เพื่อใช้เป็นข้อสนเทศในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชา ภาษาอังกฤษ

1.2 จากผลการวิจัยที่พบว่า ตัวแปรปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ ประกอบด้วย แบบการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจ และแรงจูงใจในการเรียน ดังนั้นจึงควรให้ความสำคัญกับตัวแปรดังกล่าว ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 ควรวิเคราะห์แยกแยะระหว่างนักเรียนกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน เพื่อจะได้ทราบถึงแบบการเรียนของนักเรียนแต่ละกลุ่ม เพื่อจะได้หาแนวทางส่งเสริมให้นักเรียนสามารถพัฒนาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ได้ดียิ่งขึ้น

2.2 ควรศึกษาอิทธิพลของปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกของตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาอื่น และระดับชั้นอื่น

2.3 ควรศึกษาปัจจัยในด้านอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY